

KLĀNU VĒSTIS

IZDOD BIEDRĪBA "PAUZE AD"

3/2026 JŪLIJS 2026

Ziņu izdevumu, ja nepieciešams, var
pieprasīt drukātā formātā, lūdzu
dodiet ziņu pa tel.nr. 28893026

Vasaras pilnbriedā Kalnagala ļaudis
izveidojuši skaistu pasta pieturu. Priecē acis
arī garām braucēji, skatoties uz ziediem.
Paldies jums par rūpēm par savu apkārtni.
Arī pastniekam ērtāk piestāt vienā pieturā.

Ošupes pagasta svētki 18.07.2026.

- No 10.00 reģistrēšanās (obligāta)
- 10.00 - 17.00
 - Futbols (sporta laukumā, ne vairāk kā 6 dalībnieki (spēlē 4 - vārtsargs- rezervists))
 - Volejbols jauktajām komandām (komanda ne vairāk kā 4 dalībnieki, spēlē 1 sievietē- 2 vīrieši)
 - Kāršu spēle "Zolite"
- 11.00 - 16.30 Individuālās disciplīnas
- No 11.00
 - Multifunkcionālā centra "13.km" aktivitāte
 - LVM arborētuma Kalsnavā vides izziņas programma
 - Piepusāmās atrakcijas
- 12.00 - 13.00 Ošupes pagasta bibliotēkas aktivitāte "Ja laiks lasīt...ja nē, vismaz atrast īsto grāmatu".
- Uz brīvības skatuves:
 - 11.30 Gita Strēlniece koncertā "No sirds uz sirdi"
 - 14.00 Normunds Kietis (no grupas "Lauku Muzikanti" un Inita Aboliņa (akordeons) koncertā "Paņem mani plaukstās"
 - 16.30 Vasaras muzikālā izrāde bērniem "Svētki kā putukrējums un saldējums"
 - 17.30 Jautrības stafete (jauktā komanda, 6 dalībnieki, ne jaunieki par 16 gadiem)
 - 19.00 Apbalvošana (bērnu dārza laukumā)
 - 21.00 Balle ar duetu "Kristīne un Alvis" / Jēkabpils

Dienas garumā - kafējnīcas "Rudzons" piedāvājums

ma:na Ošupes
madona pagasts

KAPUSVĒTKI TUVĀKAJĀ APKAIMĒ.

LUBĀNAS JAUNAJOS KAPOS - 25. JŪLIJĀ / 14.00
VISAGALA KAPOS - 1. AUGUSTĀ / 12.00
SAIKAVAS KAPOS - 4. JŪLIJĀ / 13.00
BARKAVAS CENTRA KAPOS - 1. AUGUSTĀ / 12.00
MUIŽAS KAPOS - 1. AUGUSTĀ / 15.00
CESVAINES KAPOS - 12. JŪLIJĀ / 15.00
KĀRZDABAS KAPOS - 12. JŪLIJĀ / 16.00
STRAZDUKALNA KAPOS - 12. JŪLIJĀ / 17.00
ĶINDERU KAPOS - 26. JŪLIJĀ / 13.00
MIERKALNA KAPOS - 8. AUGUSTĀ / 12.00
BIKSENES KAPOS - 8. AUGUSTĀ / 13.00
BALVĀNĪCU KAPOS - 8. AUGUSTĀ / 14.00

KULTŪRAS ZIŅAS/PAGASTĀ

Skeču karuselis

Šo jautro notikumu gaida teju ikviens pagasta iedzīvotājs. Šogad pasākums "Kas notiek aiz aizkariem?" norisinājās 16. maijā Degumnieku tautas namā. Amatierteātris izspēlēja visai komiskas situācijas, kā arī tādas, kuras skatoties kāds pie sevis nodomāja: "Bet man taču ir tieši tāpat!"

Palūdzu Ivetai mazliet pastāstīt par uzveduma tapšanas aizkulisēm.

"Likās, ka šogad, gatavojoties šim skeču karuselim, viss ir citādi nekā iepriekš.

Izsapņotais karuselis ar dažādām tēmām un nosaukumiem mainījās trīs vai četras reizes.

Tas jau nekas – gan jau nākamreiz lolotās idejas vēl noderēs," smejas Iveta.

"Bijām iecerējuši arī citus muzikantus. Šoreiz tas neizdevās – laikam jau pārāk sasteidzām notikumus, nebija gatavi ne aktieri, ne režisore. Nobijāmies. Kluss paldies viņiem no mums, un ceram uz citām sadarbībām!"

Vienu brīdi likās, ka varbūt visam jāatmet ar roku, bet tad mans optimistiskais dēls Jēkabs teica: "Mammu, neuztraucies, es palīdzēšu." Un viss notika un izdevās! Jaunieši dzīvi uztver vieglāk nekā mēs. Es paļāvos un ticēju. Teicu – mēs taču esam amatieri, varam eksperimentēt un reizēm būt citādāki. Spriežot pēc apmeklētāju skaita, smiekliem zālē un labajiem vārdiem pēc izrādes, viss izdevās. Iekļāvāmies noteiktajā laikā.

Centāmies no visas sirds iepriecināt savus skatītājus, un domāju, ka mums arī sanāca. Sirsnīgs paldies aktieriem par ieguldīto darbu un laiku, viņu idejām un aktierspēli! Mīļš paldies Jēkabam par iedrošinājumu, Robertam – par piekrišanu un lielisko skanējumu! Paldies mūsu skatītājiem, ka esat kopā ar mums! "

Iveta Šķēle, amatierteātra "Cits modelis" režisore

Gaidīta tikšanās

Kad pavasaris izplaucē pieneņu pļavas, ābeļu dārzus un kuplos ceriņu krūmus, ir lielisks iemesls visiem kopā pabūt un baudīt mirkli. 14. maijā Degumnieku tautas namā SA "Lavanda" aicināja atkal satīties visus aktīvos seniorus. Prieks par kuplo apmeklētāju pulku, arī ciemiņiem no citiem pagastiem. Kopā izspēlējām koru karus un sarunu spēles. Šoreiz mūsu Martiņa vadīja dažādas aktivitātes, jo iepriekšējā reizē bija saņēmusi šādu uzdevumu. Šī bija ļoti aktīva kompānija – visi ar prieku iesaistījās spēlēs un uzdevumos, kā arī aktīvi dziedāja līdzī. Neizpalika arī dejas. Paldies Aijai Inčai par muzicēšanu un jautras noskaņas uzturēšanu dažādās rotaļās. Paldies mūsu mīļajiem ciemiņiem par sirsnību, smaidiem un kopā būšanas prieku! Jau pavisam drīz, vasaras izskaņā, 23. augustā tiksimies "Zupas vārīšanas" čempionātā, tādēļ sirsnīgi atvadāmies, uz atkalredzēšanos! SA "Lavanda"

1.jūlijā, pabeigta dubultās virsmas apstrāde Ošupes ielās. Degumniekos tiks izbūvēta lietus ūdens savākšana, Skolas 10 iekšpagalmā un tad arī tiks pabeigta ielu virsmu apstrāde.

Nometne "Piedzīvojumu kods 2026"

Mums šīs piecas dienas paskrēja kā viens mirklis. Un kā nu ne – padarīts tik daudz! Nometnes aktivitātes tika veidotas, izmantojot neformālās izglītības metodes – radošās darbnīcas, sadarbības spēles, praktiskie uzdevumi, kustību aktivitātes, dabas izziņu un refleksijas uzdevumi. Nometnē piedalījās bērni vecumā no 8 līdz 12 gadiem.

Pirmajā dienā dalībnieki veidoja trauciņus papjē mašē tehnikā, izgatavoja katrs savu spēli, iepazīnās un sadraudzējās. Nākamajā dienā bērni aktīvi piedalījās dažādās jautrās stafetēs un fiziskajos izaicinājumos, devās orientēšanās uzdevumu pildīšanā, izbaudīja ūdens priekus, kā arī šļūksanu pa slapju plēvi no kalna. Dienas noslēgumā kārtīgi izlēkājāmies piepūšamajā pilsētiņā. Turpmākajās dienās katrs veidoja savu lietusu koku, ko vēlāk izmēģinājām muzikālajā nodarbībā. Zīmējām uz asfalta un gatavojām katrs savu īpašo vēdekli. Iemācījāmies kā no parastas papīra lapas pagatavot dāvanu maisiņu. Devāmies ekskursijā un izmēģinājām pagatavot suši kūku.

Noslēdzošajā dienā bērni gatavoja skvišijus (mīkstas, spaidāmas rotaļlietas), izklaidējāmies ballītē ar lielformāta maskām un varējām arī paši pamēģināt, kā ir uzvilkt lielu masku un tajā kustēties. Cepām ugunskurā desiņas un jautri pavadījām laiku burbuļu ballītē.

Nometnes laikā tika iepazīti jauni draugi un piedzīvots daudz priecīgu mirkļu. Paldies Madonas novadam par finansējumu un vecākiem par atbalstu! Paldies visām nometnes audzinātājām, un īpašs paldies Indirai Baltajai, kura mūs lutināja ar gardām pusdienām un launagu!

Nu priekšā vasara – laiks sauloties, peldēties, atpūsties, smelties spēkus un enerģiju jaunam darba cēlienam!

Dace Kalniņa

Līgo svētki Ošupes pagastā

Lustīgi ielīgot un tikpat raženi nolīgot ir saulgriežu skaistākā tradīcija. Kas gan šos latviešu gadskārtu svētkus attīstīs un kops, ja ne mēs paši? Šogad amatierteātris "Cits modelis", vidējās paaudzes deju kolektīvs "Degumnieki" un Degumnieku pamatskolas deju kolektīvi 22. jūnijā aicināja pagasta ļaudis uz ielīgošanu.

Teātra aktieru lika ielūkoties kādas lauku sētas gatavošanās procesā Jāņiem. Tika pat "nochiepts" Jāņu īpašais siers, kura nosauktais svars saimnieces stāstījumā pieauga ar katru pieminēšanas reizi. Lai vai kā, Pēteris (Valdis Benne) tomēr sarosījās svētku svinēšanai un atmēta ar roku gulšņāšanai. Kaimiņiene (Iveta Šķēle) labprātīgi atdeva paņemto sieru un pat atnesa arī savu. Nu saimniece (Valentīna Kruška) varēja visus līgotājus cienāt ar savu īpašo sieru, bet pārējā saime (Līga Bārbale, Aleksandrs Šrubs, Aivars Bilinskis) cienāja sanākušos ar īpašo alu. Jauku svētku noskaņu radīja skolas dejotāji – gan mazi, gan lieli. Sirsnīgs bija noslēguma uznāciens, kad vienā dejā vienojās trīs paaudžu dejotāji.

Pēc koncerta, Inetas Strodes aicināti, apmeklētāji uzdziedāja kādu līgo dziesmu, lai jau nākamajā dienā būtu dzirksts kurt savus ugunskurus vai doties uz "Miglām", kur visus līgotājus aicināja Jānis Šķēls ar ģimeni. Te bija padomāts par ikvienu apmeklētāju. Sākumā koncerts ar "Dricānu dominanti", pēc tam grupa "Pagaidām", bet vakara turpinājumā – "Sokrata brīvdienas". Tika

NOTIKUMS/INTERVIJA

suminātas Līgas un Jāņi. Meitas meta vainagus ozolā. Paralēli norisinājās telšu pilsētiņas dzīve, dega lielais ugunskurs un kopīga līgošana turpinājās līdz rītam.

Ciemiņus ar sieru un alu cienāja saimniece Iveta un pats Jānis.

Šogad arī laiks lutināja ar siltu Jāņu nakti. Cerams, ka ikviens no mums sajuta šo svētku burvību un maģiju.

Lai visiem līgotājiem ražena vasara!

Dace Kalniņa

Dzīvē iespējas ir jāizmanto

Skaistas balss īpašniece (dziedājusi Madonas Zaļajā korī laikā, kad to vadīja I. Kerēvica), bērnu iemīļota skolotāja un vienkārši smaidīga, sirsnīga un talantīga meitene ar saknēm Degumniekos – **Sigita Sprūde**. Aicināju viņu uz interviju, un viņa, ne mirkli nešauboties, piekrita. Saruna bija patiešām pozitīva un sirsnīga.

Pastāsti, lūdzu, īsumā par sevi!

Esmu dzimusi un augusi Madonas novadā. Savas skolas gaitas sāku Degumnieku pamatskolā. Bērnudārzā negāju – dzīvoju mājās kopā ar māsām. Vecākās māsas gan baudīja bērnudārza gaitas. Pirmajā klasē mani ievada Inga Pauliņa kā devītās klases skolniece.

Pēc skolas beigšanas mācības turpināju Lubānas vidusskolā, bet pēc tam devos uz Jēkabpili, kur ieguvu pirmā līmeņa augstāko izglītību uzņēmējdarbības pamatos, studijas pabeidzot ar izcilību.

Pēc tam divus gadus strādāju Rīgā par konsultanti uzņēmumā, vadīju prezentācijas. Tad valstī sākās krīze, un mūs, jaunākos darbiniekus, atlaida. Par to gan nebēdājos, jo man nepatika lielpilsētas burzma un steiga. Es daudz labāk jutos laukos – Rīga mani nomāc. Atgriezos mājās, savos Degumniekos. Bija vasara, un tika izsludināta pieteikšanās Koru kariem. Mamma teica: „Piedalies!” Nodomāju – man pašlaik nav darba, kāpēc gan nepamēģināt, kamēr esmu jauna? Nolēmu riskēt un pieteikties.

Vēl tagad atceros, kā Madonā gāju uz atlasī pāri tiltiņam no parka. Skatos – daudz jauniešu ar ģitārām un citiem mūzikas instrumentiem dodas uz kultūras namu. Nodomāju: „Ko es tur darīšu? Es taču neprotu spēlēt nevienu mūzikas instrumentu un neesmu arī gājusi mūzikas skolā.” Jau griezās atpakaļ, dūša bija papēžos. Un te pēkšņi nāk draudzene un jautā, kur es eju un vai gribēju pieteikties. Saku: „Nu, gribēju...” Viņa apņēmīgi aicina: „Ejam! Mēs tiksim! Un kopā vēl tā uzdziedāsim!” Tā mums izdevās 2009. gadā iekļūt Madonas Zaļā kora sastāvā, kurš arī uzvarēja, taču tas bija smags darbs. Tagad sociālajos tīklos ļoti tiek atspoguļots, kā kori gatavojas un mēģina. Mums tā nebija. Draugiem.lv bija dažas bildes, un tas arī viss. Balsošana notika tikai telefoniski, un vēl šodien no sirds varu pateikt paldies visiem atbalstītājiem.

Vai skatījies un juti līdzī Madonas Zaļajam korim šogad, kad to vadīja Finķis?

Skatījos, jutu līdzī un balsoju! Atbalstīju kā savējos, jo atcerējos, kā savulaik atbalstīja mūs. Cilvēki atbalstīja neatkarīgi no tā, vai kori kāds bija pazīstams vai ne. Madona nav liela pilsēta, bet tai ir savi atbalstītāji, un par to ir prieks. Savējie ir jāatbalsta.

Finķim bija izveidots salīdzinoši moderns koris. Mainījās apģērbi un aksesuāri. Iespējams, viņiem bija arī lielāks sponsoru atbalsts. Mums tas bija salīdzinoši neliels.

Mums tika uzšūtas kleitas, un tas bija standarts, kas nemainījās. Neviens mums nedevis ne tērpus, ne aksesuārus – visu meklējām un iegādājāmies paši. Frizūras un grīmu mums veidoja pirms uzstāšanās, un par to maksājām paši. Toreiz tas izmaksāja 10 latus. Tā bija liela nauda, īpaši man, kura tobrīd nestrādāja. Te vecāki nāca palīgā, un par to viņiem esmu ļoti pateicīga.

Ģērbāmies mēs saviem priekšnesumiem angārā, kur lielās fūres stāvēja. Pūta mums silto gaisu ar pūtējiem. Katram korim bija nodalīta vietiņa, kur varējām sagatavoties. Toreiz tā bija.

Mēģinājumi mums notika Rīgā, kaut gan

sākumā teica, ka mēģināsim Madonā.

Pirmais mēģinājums bija Madonā, bet tas arī viss. Manai draudzenei, kas mācījās tolaik Rēzeknē, mēģinājumu dēļ nācās atteikties no mācībām.

Arī šogad mani skubināja pieteikties, bet otrreiz tomēr negribēju. Tas bija skaisti, vērtīgi, es daudz ko guvu, bet šāda veida notikums ir izdzīvots. Turklāt, vai es spētu šajā dzīves posmā, kad ir darbs un ģimene, izbraukāt uz mēģinājumiem Rīgā kā toreiz? Laikam jau nē, kaut gan šogad tie notika Pļaviņās.

Kāds no taviem vecajiem kora kolēģiem šogad piedalījās?

Nē, neviens nepiedalījās. Mums vēl joprojām ir čatiņš, kurā sazināties. Dažreiz arī satiekamies. Nesen Madonas svētkos satiku vienu no kora dalībniekiem, uztaisījām kopīgu bildi. Par to laiku ir palikušas ļoti siltas atmiņas. Protams, varēju jau riskēt un piedalīties vēlreiz, bet savu esmu izdarījusi. Mūsu koris taču aizgāja līdz galam, un par to priecājos.

Bija viens ļoti emocionāls brīdis. Gāju Madonā pie savas krustmātes Ilvas. Pie veikala satiku onkulīti cienījamos gadus – viņam varēja būt ap astoņdesmit. Viņš mani ierauga un saka: „Meitene, mana mīļā, kā man patīk, kā jūs dziedat! Es zvanu un balsoju!” Tas bija ļoti aizkustinoši, jo sapratu, ka tādām pensionāram līdzekļu nav daudz, bet viņš atbalsta, cik vien var. Katru nedēļu braucu mājās raudādama – gan no prieka un aizkustinājuma, gan no tā smaguma, ka cilvēki mūs atbalsta, tērējot savu naudu. Toreiz vecmamma vēl bija dzīva. Viņa balsoja, un pēc tam bija liels telefona rēķins. Es jutos slikti un teicu, lai nebalso, kā būs, tā būs. Daudzi teica, ka mūsu korim viss ir sarunāts, bet tā nebija. Tas bija smags darbs. Arī mūsu Koru karos piedalījās Preiļu koris, kuru toreiz vadīja Ilona Bagele. Viņas kora sastāvā dziedāja Dainis Skutelis, kurš šogad kori aizveda līdz uzvarai. Tajā pašā korī dziedāja arī Atis Leviņš. Daudzi mūziķi savu vietu zem mūzikas debesīm izcīnīja tieši tajos Koru karos. Igo Fomins mani aicināja dziedāt

par bekvokālisti. Arī man bija iespēja, taču man nepatīk Rīga, un tas būtu bijis grūti. Iepazīnu daudz populāru mūziķu un dziedātāju. Daudzus iepazīnu arī no ne tik labās puses.

Pagājušajā gadā taču juti līdzī māsas meitai Helēnai, kura piedalījās Rīgas Sarkanajā korī.

Protams! Ļoti jutu līdzī. Viņi vēl tagad uzstājas kopā ar kori. Koncertē arī tad, ja Aminata netiek, jo viņiem tas ir atļauts.

Arī mēs pēc Koru kariem vēl kādu laiku koncertējām kopā. Pat bija doma veidot mūziklu, bet nesanāca. Ieva Kerēvica bija lieliska vadītāja ar spēcīgu balsi, un es no viņas daudz ko iemācījos. Arī Helēna šī kora sastāvā ir augusi kā dziedātāja. Salīdzinoši Sarkanais koris kā Rīgas koris tika tālu, lai gan rīdžinieki par savējiem nebalso tik aktīvi.

Pastāsti par savu bērnību Degumniekos.

Es nebiju tas kārtīgais un rāmais bērns – skrēju un gāju. Māsas bija mierīgākas. Mamma bieži teica: „Paskaties uz māsām!” Bet man tam nebija laika – pagalmā jau gaidīja bērni. Mūsu toreiz bija daudz – gan mūsu mājā, gan citās. Spēlējām tik daudz spēļu, ka visu pat nevar atcerēties. Spēlējām tautas bumbu. Nāca arī Inguss ar Rolandu pievienoties mūsu bariņam. Ziemās pa āru dzīvojāmies līdz vēlai naktij. Mammās jau pa logiem sauca: „Vai tad mājās nav jānāk?” Pēc loga vēršanas skaņas vien jau zinājām, kura mamma tūlīt sauks. Ēst nebija laika iet mājās. Ātri ieskrējām, nogriezām maizes kukulim gabalu, uzbērām pa virsu cukuru, zem ūdens krāna to nedaudz saslapinājām un skrējām atkal ārā.

Kāpēc zem ūdens krāna jāslapina?

Nu, lai cukurs turētos uz maizes, skrienot ārā (smejamies abas). Tas bija jādara ātri, lai mamma nepaspētu „noņemt no trases”.

Paslēpes spēlējām ar bultiņām. Atceros, Mareks bija tā paslēpies, ka nevarējām viņu atrast kādas četras stundas. Meklējam un meklējam – nekur viņa nav. Bultiņas sazīmējis norādot, kurā apkārtnē meklēt. It kā jau bijām norunājuši, ka tālu neslēpsimies. Izrādās, viņš bija uzkāpis uz kantora jumta (tagadējā multifunkcionālā centra jumta), sēdēja un klusībā smējās par mums. Pat prātā neienāca viņu tur meklēt.

Mēs vēl mēdzām izjokot vecākus, pārgērbjoties viens par otru. Man ar Aigu tas labi sanāca, jo abas bijām blondas un mūs bija viegli sajaukt. Arī brālis Gatis pa gabalu mūs nepazīna. Pašām bija ļoti jautri.

Mēs ar māsām dzīvoklī bieži dziedājām. Kaimiņš Salvis teica: „Es ar bleķa bļodiņu klausījos.” Mēs ar draudzeni Agniju uztaisījām arī savu „rāciju” no sērķociņu kastītēm. Varējām sarunāties – es no sava dzīvokļa, viņa no pretējās mājas. Es iestudēju teātra lugas. Pat puiši spēlēja – kaut kā viņi pakļāvās manai režijai. Izrādes tika rādītas pie šķūnīšiem. Tām tika meklēti tērpi un aksesuāri. Vecāki atbalstīja un nāca skatīties. Bērniība Degumniekos bija brīnišķīga! Skatos, ka tagad bērni nemaz neprot garlaikoties, jo ir tik daudz iespēju un viedierīču. Bet es viņus pilnīgi saprotu. Mūsu laikos nekā tāda nebija, tāpēc mums nācās pašiem izdomāt, ko darīt un iekrāsot savu dzīvi tā, kā mācējām. Mums tas lieliski izdevās. Vēl tagad sazinos ar bērnības draugiem.

Vēl nesen sazvānījos ar vienu bērnības draugu un teicu: „Atceries, ka dzīvojām visi kā brāļi un māsas? Nakšņojām katrs savā dzīvoklī, bet dzīvojāmies visi kopā.”

Kaimiņu puiši mūs kaitināja, garām ejot uzsitot pa durvju klinķi. Ar laiku bijām jau uztrenējušās šos klaudzinātājus pieķert. Jautri mums gāja. Gājām visi kopā un nevienam neatstūmām. Pagalmā arī tirgojāmies ar pašu gatavoto produkciju. Atceros, ka Gatis ar Aigu tirgoja pašu gatavotus cukurgailišus. Vecāki nāca, atbalstīja un pirka. Bija arī tāds kaimiņu onkulis, kurš, būdams kunga prātā, mums pirka saldumus un saldējumu. Tad teica: „Še, ņemiet un sadaliet!” Viņam ļoti patika bērni.

Atceros, ka organizēju arī pārgājienus. Līdzī mums bija desmaizes un “zapsūdēns”.

Pārgājieni veda apkārt Degumniekiem. Vācām arī pudeles un gājām tās nodot. Par nopelnīto naudu varējām nopirkt gardās vafeles un limonādi. Degumnieki man ir ļoti mīļa vieta. Kaut arī te varbūt nav nekā īpaši liela vai iespaidīga, tomēr ir tik daudz kā cita. Šeit valda miers un laba aura. Man patīk šeit būt.

Ar kādu mākslinieku kopā tu gribētu uzstāties, ja tev būtu iespēja izvēlēties?

Ar daudziem, īstenībā. Biju koncertā Mežaparka estrādē, un tik daudziem dziedātājiem ir labas, skanīgas balsis. Nevaru nosaukt vienu konkrētu – visiem varētu piedziedāt. Man nav viena mīļākā skatuves mākslinieka vai žandra, kurā vislabāk

patiktu dziedāt. Ja tā padomā, dzīvē ir izdevies padziedāt kopā ar izciliem dziedātājiem, un tas man ir devis labu skatuves pieredzi.

Tu atceries savu pirmo uzstāšanos?

Jā, par to varu teikt paldies skolotājai Inetai Strodei. Kad sāku iet skolā, mums sākumā mūziku mācīja skolotājs K. Kančs. Tieši no viņa es saņēmu arī savu pirmo piezīmi dzīvē.

Sākās stunda, un klases biedrs Rolands bija apsēdies manā vietā. Es apsēdos viņam blakus, jo tā taču bija mana vieta. Skolotājs ienāk klasē un saka: „Sprūde, lūdzu, izsēdies!” Es atbildu: „Nē, lai Rolands iet, jo es te sēdēju!” Biju ietiepīga. Galu galā aizstāvēju savu taisnību – vieta taču bija mana. Skolotājs kļuva dusmīgs un piedraudēja, ka ies pie direktores. Iekšā bija arī bijība, jo skolotājs taču ir jāklausa, bet situācija likās tik netaisnīga, ka tomēr paliku pie sava. Lai nāk, kas nākdams, kaut vai pati skolas direktore. Skolotājs izgāja no klases. Saprātu jau, ka viņš pie vadības neaizgāja – vienkārši pastāvēja aiz durvīm. Tad ienāca atpakaļ un dusmīgi vaicāja: „Vai izsēdīsieties?” Es pilna apņēmības atbildēju: „Nē!” Tad skolotājs paņēma mūsu dienasgrāmatas un ar sarkanu tinti ierakstīja: „Sigita Sprūde neklausā skolotāja dotos norādījumus!”

Tikai tev? Sola biedram nē?

Abiem ierakstīja. Bet tāpat palikām sēdēt tur, kur bijām sēdējuši, līdz stundas beigām. Vispār tā arī bija mana vienīgā piezīme skolas laikā.

Pie skolotāja Kanča sāku dziedāt korī. Bija klase, kurā atradās kora pakāpieni. Viņš man lika dziedāt pirmo balsi, ko es nemaz nevaru izdziedāt, jo neesmu soprāns. Bet es centos no visas sirds. Tad nāca Ineta – jauna skolotāja, kurai bija cits ķēriens un redzējums uz lietām. Viņa izveidoja dziedājošo meiteņu trio – es, Līga Ozoliņa un Ilze Babre (Ķevere). Uzstājāmies pat pasākumā „Sinapes un medus” Madonā. Tāpēc Inetai esmu ļoti pateicīga par doto grūdienu. Arī tagad to redzu Degumnieku pamatskolā – katrs skolotājs pamana bērnu talantu. Ierauga, kur viņš var piedalīties un kā izpausties. Paskatoties uz priekšnesumiem svētkos, redzams, ka katram bērnam uz skatuves ir savs uzdevums. Varbūt tas nav liels, bet bērns ir

pamanīts. Arī es savā laikā jutos pamanīta. Arī Lubānas vidusskolā turpināju dziedāt ansamblī. Te jāsaka paldies gan Inetai, gan skolotājai Silvijai Bērziņai, jo viņas pamanīja, ka esmu otrais alts un varu dziedāt sev atbilstošā balsī.

Vispār man ļoti patika dziedāt arī mājās. Kāpņu telpā bija laba akustika. Žēl, ka man no pirmā stāva bija ātri jāiet ārā – varēju paspēt nodziedāt tikai pirmo pantiņu. Ja nāktu lejā no trešā stāva, tad varbūt pat visu dziesmu varētu nodziedāt. Vēlāk, jau pēc Koru kariem, dziedājām kopā ar māsām, piemēram, Muzeju naktīs un citos pasākumos.

Tu taču arī spēlē teātri, vai ne?

Mani uzrunāja meirānieši un piedāvāja lomu. Teica, ka ļoti labi derot šai lomai. Piekritu uz laiku, bet sanāca teātrī pabūt jau veselu gadu.

Tagad arī vadīju pasākumu Meirānos un padziedāju. Laika jau nav daudz, bet man patīk piedalīties, kaut nedaudz izrauties no ikdienas. Tas prasa laiku, tāpēc, ja neesmu pārliecināta, ka visur tikšu, nemaz nesolos. Man ir piedāvāts arī dziedāt grupā, bet sapratu, ka tad būs pārāk daudz jābraukā.

Jums ar māsām bija labas attiecības bērnībā vai tomēr valdīja konkurence?

Mums bija labas attiecības. Reizēm pastrīdējāmies par sīkumiem. Vienmēr jau Santa, jaunākā māsa, sanāca tā vainīgā. Kleitas arī mācējām sadalīt. Es mēdzu paņemt kādu apģērba gabalu no Gintas. Bet viņa jau diezgan ātri aizgāja savā dzīvē.

Kleitas gan sāku šūt pati jau diezgan agri. Reiz dabūju pamatīgu rājienu no mammas un tēta.

Atceros, bija pirmie Aiviekstes svētki Lubānā.

Sadomāju paņemt mammas kleitu un pāršūt sev, jo krāsa bija tik skaista. Kur man bija prāts? Turklāt audumam bija tik skaists kritums.

Un vēl vienu reizi sagriezu tēva kreklu. Tam arī bija ļoti skaistas krāsas, un nodomāju, ka man sanāktu glīts topiņš. Topiņš tiešām sanāca, bet, kad tēvs sāka meklēt savu kreklu, sapratu, ka labi nebūs. Vispār jau, pateicoties mammai, man ir arī šūšanas prasmes. Šuvu ar rokām un biju “piešāvusies” diezgan ātri. Tikai tagad man ir šujmašīna, bet izmantoju to reti. Esmu pieradusi šūt ar rokām, un arī taisnas vīles sanāk. Man šūšana ir kā relaksācija. Citiem nešuju – tikai sev un ģimenei. Vienreiz gan uzšuvu vienai meitenei izlaiduma kleitu, bet tas arī viss. Tagad man ir meita, tāpēc varu eksperimentēt ar tērpiem. Man viss notiek ātri. Neesmu no tām, kas septiņas reizes mēra un tikai tad griež.

Bet rezultāts beigās sanāk labs.

Māsa Gunita vairāk ir aizrāvusies ar šūšanu – viņa šuj arī citiem.

Tāpēc jau mums ar māsām strīdu par kleitām īsti nebija, jo šuvām tās pašas.

Vai ir kāds darbs, par kuru tu domāji, ka nekad to nedarīsi, bet tomēr nācās darīt?

Nekad dzīvē nesakiet „nekad”, goda vārds. Tad dzīve var izspēlēt visādus jokus. Laikam jau nekad dzīvē nebiju domājusi, ka strādāšu par skolotāju. Tā varbūt nav mana profesija, bet man ļoti patīk bērni. Tik daudz ko mēs varam darīt kopā – spēlēties, dziedāt, iestudēt dažādus priekšnesumus.

Nomāca gan tā visa formālā puse, kas liek rakstīt atskaites un dokumentēt paveikto. To, ka strādāšu skolā, gan nevarēju iedomāties, bet darbiņš man patika, tāpēc nevarētu teikt, ka nē.

Reizēm dzīve piespiež darīt lietas, ko pat sapņos nebūtu iedomājies. Nav neviena slikta vai peļama darba. Ir cilvēki, kuri neko nespēj novērtēt un skatās uz citiem no augšas, kaut gan paši īsti neko nav sasnieguši. Bet viss jau sākas ar tiem vienkāršākajiem darbiem. Bez cilvēkiem, kuri dara to mazumiņu, nekas nenotiktu. Uzskatu, ka, ja dzīvē vajadzētu, es darītu jebkuru darbu. Toreiz skolā sāku strādāt par internāta auklīti. Vēlāk direktore piedāvāja kļūt par pagarinātās grupas skolotāju. Tam bija nepieciešama atbilstoša izglītība, un es nodomāju – kāpēc gan ne? Iestājos augstskolā. Varēju mācīties tepat Madonā. Diploms nekad nav lieks, lai kur arī dzīves ceļi aizvestu. Es vienmēr esmu atvērta jaunām iespējām. Cik labi ir darīt to, kas patīk! Arī jauniešiem saku, ka jāmēģina atrast tā viena lieta, kas ir tuva sirdij. Es pati esmu tāda mākslinieciska dvēsele.

Kas tev ikdienā sagādā vislielāko gandarījumu?

Tas, ka katru rītu vari piecelties un dzīvot. Skatos apkārt un redzu, ka jaunie cilvēki nereti iznieko savas dzīves. Tas ir bēdīgi. Runājot ar jauniešiem, vienmēr uzsveru, ka jādzīvo no sirds un jāizmanto katra iespēja. Tik bieži cilvēki par kaut ko sūdzas, pat par sīkumiem. Es saprotu – varbūt nav rocības,

nav darba, bet iespējas vienmēr ir. Tagad ir tik daudz iespēju mācīties, piedalīties dažādos projektos – ir tikai jāgrib. Man pašai ir tik daudz ideju, ko gribētos īstenot, tikai laika visam nepietiek. Bet ir liels dzinulis – jādara, jādara! Nekad nevajag baidīties. Vajag riskēt un mēģināt. Un kas tad būs, ja nesanāks? Nekas. Tu būsi mācījies, guvis pieredzi, kas, iespējams, tevi aizvedīs pie kaut kā daudz vērtīgāka.

Par ko tu dzīvē esi pateicīga?

Esmu pateicīga saviem vecākiem par visu, ko viņi man devuši. Par iespējām, atbalstu un stipra pamata ielikšanu dzīvei. Bez viņiem nebūtu tas, kas esmu šodien. Un, kā jau teicu, katrs rīts, kurā vari piecelties un dzīvot, ir dāvana.

Paldies Sigitai par atklāto, sirsnīgo un iedvesmojošo sarunu! Viņas stāsts vēlreiz apliecina, ka nav svarīgi, vai esi no lielpilsētas vai neliela pagasta – ar darbu, neatlaidību un ticību sev iespējams sasniegt daudz. Lai arī turpmāk netrūkst drosmes pieņemt jaunus izaicinājumus, piepildīt sapņus un saglabāt to dzīvesprieku, kas caurvij visu šo stāstu! Lai veicas!

Dace Kalniņa

Foto no ģimenes arhīva

PROJEKTA NOSAUKUMS «PARKA TERITORIJAS IZVEIDOŠANA DEGUMNIEKOS»

Projekta ilgums

Ierakstiet savu
projekta ilgumu
01.2024.-12.2026.

Kopējā summa

20.000 EUR

ES līdzfinansējums

14.000 EUR

Projekta Nr. 24-05-CL18-COLA19.2205-000004

Kopienas izvēlētās iniciatīvas realizēšanai tika
uzbūvēta lapene, izveidota ugunsкура vieta un
uzstādītas šūpoles. Atpūtas vieta izveidota aiz
Gotlība skolas, papildinot jau iepriekš izveidoto
infrastruktūru.

Atbalsta Zemkopības ministrija un Lauku
atbalsta dienests.

Līdzfinansē
Eiropas Savienība

2027
Nacionālā
attīstības plāna

MADONAS NOVADA FONDS

Madonas novada pašvaldība ir saņēmusi informāciju, ka iedzīvotājiem tiek izsūtītas krāpnieciskas īsziņas par it kā uzsāktām nekustamo īpašumu nodokļu parādu piedziņām.

Informējam, ka Madonas novada pašvaldība šādas ziņas nav izsūtījusi.

Pašvaldība ar iedzīvotājiem sazinās tikai: izmantojot pasta pakalpojumus; e-adresē; pa e-pastu.

Pašvaldība savās ziņās neizsūta saites (linkus), uz kurām aicinātu noklikšķināt, lai veiktu maksājumus vai pārbaudītu informāciju.

Madonas novada pašvaldība aicina būt uzmanīgiem: neatveriet aizdomīgās saites, neievadiet savus personas vai bankas datus, šaubu gadījumā sazinieties ar Madonas novada pašvaldības nekustamo īpašumu nodokļu administratorēm.

Uzmanies no krāpniekiem!

Līdzjūtība

Kas smagāks vēl var būt
Pa dzīves taku ejot,
Kā atdot zemei to,
Kas sirdij tuvs un dārgs...

MIRUŠI

Andrejs Bilinskis

miris 2026. gada 11. maijā, 95 gadu
vecumā.

Gunta Rūta Pedele

mirusi 2026. gada 15. jūnijā, 81 gada
vecumā.

Telpu pielāgošana sabiedrības virzītām iniciatīvām Ošupes pagastā

Projekta ilgums
04.2025.-05.2027.

Kopējā summa
11675,70 EUR

ES līdzfinansējums
8931,91 EUR

Projekta Nr. 25-05-CL18-COLA19.2204-000002

Biedrības "Pauze AD" projekta mērķis ir veicināt
sadarbības un aktīvas kopienas saliedētību un
iedzīvotāju iesaisti pagasta dzīves notikumos,
atjaunojot divas publiski pieejamas telpas un
iekārtojot tajās bezmaksas apmaiņas punktu
(brīvboni), kurā iedzīvotāji bez maksas var iegūt
vai ziedot dažādas sadzīvē noderīgas lietas, un
telpu senioru aktivitātēm un sieviešu apvienības
"Lavanda" darbībai.

Atbalsta Zemkopības ministrija un Lauku
atbalsta dienests.

Līdzfinansē
Eiropas Savienība

2027
Nacionālā
attīstības plāna

MADONAS NOVADA FONDS

Izdod biedrība "Pauze AD"
Ošupes pagasts "Sipiņi - Kalniņi"
Elektronisks izdevums
Atbildīgā – Dace Kalniņa
(tel.nr.28893026)
Epasts – dacekalnina13@inbox.lv
Redkolēģija – Ineta Strode,
Ināra Baltā

Maijs - jūlijs(53)/2026

Sveiciens visiem šajā rudenīgajā jūlijā!

Ir grūti noticēt, bet vasara jau ir sasniegusi savu tiešo viduspunktu. Kamēr baudām garos vakarus un bezrūpību, laiks rit uz priekšu nemanot.

Lai gan skolas gaitēnos pašlaik neskan zvans un bērnu čalas, šeit nebūt nevalda pilnīgs klusums. Skolā aktīvi turpinās remontdarbi. Tiek krāsots, labots un uzpucēts katrs stūrītis, lai jau rudenī mēs visi varētu atgriezties vēl mājīgākā un iedvesmojošākā vidē.

Bet ko tikmēr dara mūsu skolas saime?

Skolēni bauda vasaru no visas sirds. Kādam tās ir nometnes un jauni draugi, kādam - lauku darbi, ogu lasīšana mežā, zālienu plaušana vai vienkārši bez mērķa vadītas, garas pastaigas un kāda laba grāmata.

Mūsu devītklasnieki ir saņēmuši savus centralizēto eksāmenu rezultātus. Varam lepoties - tie ir nokārtoti patiešām veiksmīgi un labi! Tagad viņiem ir karsts un satraucošs laiks, jo norit jaunu skolu un izaicinājumu meklējumi. Vēlam izturību un pareizās izvēles!

Skolotāji - jā, pat viņi! - beidzot ir spējuši kaut uz mirkli nolikt malā skolas lietas un plānus, lai uzlādētu baterijas jaunajam darba cēlienam.

Paši mazākie skolas bērni(pirmsskolnieki) vēl šomēnes cītīgi apmeklē savu grupiņu, taču arī viņiem tūlīt, tūlīt gaidāms pelnītais mēnesi garais atpūtas laiks augustā.

Vasaras vidus ir brīdis, kad vajag vienkārši apstāties un izbaudīt mirkli. Lasiet ogas, ķeriet saules stārus, satieciet draugus un krājiet spēkus, jo vasaras otrā puse paskries vēja spārnim!

Lai saulains, piedzīvojumiem bagāts un silts šis vasaras turpinājums!

Sk. Ineta

Lasītāju noslēguma pasākums pie bibliotekāres Valentīnas

Ersmus projekta ietvaros - dziesmu stunda.

Ģimenes dienas pasākums

Zvanīna svētki 9.klasei

Dejas spēks

Saka, ka tautas deja ir dvēseles valoda, bet mūsu skolā tā ir kas daudz vairāk – tā ir tradīcija, mūsu spēks un viena no lielākajām vērtībām. Tā ir dzīva latviešu folkloras saglabāšana, ko nododam no rokas rokā, no paša mazākā pirmsskolēna līdz pat pašpārliecinātam devītās klases jauniešiem. Degumnieku pamatskolā dejas māksla un tradīcijas vienmēr ir bijušas īpašā godā – tās ir dzīvas cauri paaudzēm un gadu desmitiem, veidojot mūsu skolas identitāti.

Šī vasara mūsu kolektīviem sākās patiešām jaudīgi un darbīgi jau pašā sākumā, kad 4. jūnijā Madonas pilsētas svētku koncertā estrādē mūsu mazo skolu pārstāvēja un cēli uz skatuves kāpa veseli 44 dejotāji trīs deju kolektīvos! Ar to nekas nebeidzās – mēneša izskaņā, pašā svētku priekšvakarā – 22. jūnijā –, mūsu skolas dejotāji atkal vāca spēkus, lai priecētu skatītājus krāšņajā Saulgriežu koncertā Degumnieku tautas namā. Šāds intensīvs jūnija koncertu grafiks un mēģinājumi prasīja milzīgu pašatdevi un bija pamatīga papildu slodze gan pašiem dejotājiem un skolotājai Ilzei, gan, protams, vecākiem. No sirds paldies ikvienam, kurš šo karsto un saspringto mēnesi izturēja ar smaidu un sapratni!

Kā tas nākas, ka tik nelielā skolā ir tik milzīgs dejotāju pulks? Tam pamatā ir nerimstoša pēctecība un milzīgs darbs. Skolotāja Ilze Melngaile neslēpj gandarījumu par paveikto, lai gan ceļš līdz svētku skatuvēm brīžiem ir bijis izaicinājumu pilns. Mēs esam dažādi, un ne visiem deja uzreiz ir pati pirmā prioritāte. Mūsu dejotāju vidū ir bērni, kuriem mēģinājumi ir vienīgais pulciņš, kuram atdot visu sirdi, un ir radošie un aktīvie, kas dejušanu pamanās apvienot ar mūzikas skolu, dziedāšanu ansamblī, instrumentu spēlēšanu, futbolu vai volejbolu. Deja apvieno visus.

Un kur nu vēl stāsts par krāšņajiem tautas tērpiem! Katrs koncerts ir kā mazs brīnums, kurā atdzīvojas mūsu mantojums. Aiz katra priekšnesuma stāv milzīga tērpu pasaule – neskaitāmās lentītes, siksnīņas, zeķītes, sudraba saktiņas, rūpīgi salocītie lakatiņi, balti krekli, bikses, kupli svārki un krāšņi vainadziņi. Lai šajā detaļu jūrā katram viss derētu, būtu vietā un izskatītos nevainojami, nenogurstoši rūpējas un neskaitāmas stundas iegulda skolotāja Ilze.

Skatoties uz mūsu bērnu raito soli, mēs sakām milzīgu paldies arī visiem iepriekšējiem deju pedagogiem, kuri gadu gaitā ir likuši pamatus šai mīlestībai pret deju, audzinājuši dejotāju paaudzes un pratuši ierādīt pirmo polkas soli. Viņu ieguldītais darbs un sirds siltums joprojām dzīvo.

Tomēr šis lielais dejas stāsts nebūtu iespējams bez mūsu šodienas aizmugures. No sirds paldies vecākiem, kuri vienmēr ir klātesoši, atbalstoši un saprotoši – gan ikdienas mēģinājumu procesā, gan lielo svētku satraukumā.

Tāpat milzīgs un silts paldies mūsu skolas vadībai un pedagogu komandai. Svētku dienās aizkulisēs visi kļūst par vienu veselu – skolotāji palīdz siet pastalu auklas, pīt stingras bizes un piekārtot tērpu krokas, lai ikviens mūsu bērns varētu cēli un droši uziet uz deju laukuma.

Tajos mirkļos, kad mūsu trīs kolektīvi griežas dejas solī, pārņem neaprakstāms lepnums. Lepnums par to, ka mēs nākam no Degumnieku pamatskolas – no mazas skolas, kurā mīt tik liels, vienots un skanīgs dejotāju pulks! Lai šis dejas prieks un spēks mūs pavada arī turpmāk!

Deju skolotājas sajūtas un pārdomas pierakstīja sk. Ineta

Mūsu skolā jau par skaistu un gaidītu tradīciju ir kļuvis mācību gada noslēgumā pasniegt īpašas pedagogu nominācijas. Tas ir brīdis, kad skolotāji saka paldies saviem audzēkņiem – ne tikai par labām sekmēm, bet par to, kas patiesi silda sirdi un veido mūsu skolas dzīvi.

Katrs bērns aug un attīstās savā ritmā, tāpēc šīs nominācijas ir stāsts par personīgo izaugsmi, neatlaidību, izpalīdzīgu roku un vienkārši labu sirdi. Šogad esam pamanījuši un novērtējuši tik daudz skaistu mirkli, kuros mūsu skolēni ir spīdējuši, pilnveidojušies un darījuši mūsu skolas ikdienu gaišāku.

Aicinām iepazīties ar šī gada nomināciju ieguvējiem!

Daiga Rubene savu atzinību izteica Maiguram Ivanovam: "Visgrūtākā cīņa ir cīņa ar sevi."

Aiva Caunīte uzteic Kārli Krastiņu par nopietnu attieksmi pret mācību darbu stundās.

Maruta Putāne-Ērgle nominēja Sofiju Mikulinu kā apzinīgāko un čaklāko lasītāju.

Ināra Kiukucāne teica lielu paldies Gabrielai Kukurānei par atbalstu eTwinning projektā.

Inta Zepa izcēla Tīnu Peku par drosmi un atbildīgu attieksmi.

Ineta Strode titulu "Gada tandēms" piešķīra Jēkabam Šķēlam un Kristai Dubrovskai.

Indira Baltā uzteica Raimonu Leonovu par izpalīdzību tāfeles remontā un cukura līmeņa pacelšanu.

Sarmīte Jakuškina atzinību veltīja Kristīnei Brigitai Kamolai par izpalīdzību un atbalstu ikdienā.

Edīte Zaube nominēja Gabrielu Kukurāni: "Lai ir grūti, vajag spēt, stipram būt un pārvarēt." Paldies par centīgu attieksmi mācību procesā!

Una Salmane izcēla Martu Kaļvu par viņas īpašo skatījumu mākslā.

Zita Juste arī pievienojās ar atzinību Martai Kaļvai par ieguldījumu klases tradīciju uzturēšanā un veidošanā – par enerģiju, iniciatīvu un spēju iedvesmot, kā arī iepriecināt citus.

Ričards Strods uzteica Gustavu Kaļvu par centību un neatlaidību sportā.

Marta Vilciņa izteica pateicību Kristai Dubrovskai par nopietnu un zinātkāru attieksmi stundās.

Gunita Mežīte pasludināja Sofiju Mikulinu par šī gada lolotākā gurķu stāda īpašnieci.

Ilze Melngaile nominēja Raineru Kamolu par vienmēr pozitīvu attieksmi, atbildīgu darbu un aizrautību deju nodarbībās.

Visbeidzot, Viktorija Burka titulu "Draudzīgākais, izpalīdzīgākais un atsaucīgākais!" piešķīra Mikum Greiziņam.

Ceļa jūtīs

Mācību gada noslēgums 9. klases jauniešiem vienmēr ir nopietns pārbaudījums un reizē skaistu emociju laiks.

Šis pavasaris nebija izņēmums – ir veiksmīgi aizvadīts valsts monitoringa darbs, starpdisciplinārais darbs un divi nopietni centralizētie eksāmeni. Visi šie pakāpieni ir pārvarēti godam, un šovasar Degumnieku pamatskolas absolventu pulku ir papildinājuši septiņi brīnišķīgi jaunieši: Kristīne Kamola, Gustavs Aizpurvs, Toms Šķēls, Džesika Zepa, Reinis Strods, Marta Veisa un Artūrs Lazda.

Viņu "skolas mamma" – klases audzinātāja Ināra Kiukucāne – neslēpj prieku un no sirds lepojas ar savu audzēkņu veikumu, neatlaidību un briedumu, ko viņi parādīja šajā saspringtajā eksāmenu laikā.

Nu jau satraukums ir norimis, ir izskanējis sirsnīgais un svinīgais izlaidums, ziedu klēpji ir dāvāti un labie vārdi pateikti. Pašlaik mūsu septiņnieks jau ir pavisam reālās ceļa jūtīs uz jaunām izglītības iestādēm, vidusskolām un tehnikumiem, lai turpinātu savu izaugsmes ceļu un sasniegtu jaunus mērķus.

Mēs, visa skolas saime, vēlam mūsu absolventiem nezaudēt to zinātkāri un sirsnību, ko viņi kopa šeit, Degumnieku pamatskolā. Lai izdodas iestāties iecerētajās mācību iestādēs, un lai vējš vienmēr pūš jūsu burās! Skolas durvis jums vienmēr būs atvērtas!

